

i forslaget medtaget som § 67 i det generelle tilsynskapitel.

Lov om fondsmæglerselskaber indeholder ikke en regel om god-skik. Fondsmæglerselskaber er sammen med andre værdipapirhandlere, det vil sige pengeinstitutter og realkreditinstitutter, omfattet af reglerne i §§ 5 og 6 i værdipapirhandelsloven om god forretningsskik for værdipapirhandlere. Værdipapirhandelslovens §§ 5 og 6 gennemfører investeringsservice direktivets regler om god forretningsskik for værdipapirhandlere. Derudover er der i § 3 i værdipapirhandelsloven en generel regel om, at enhver værdipapirhandel skal udføres i overensstemmelse med god værdipapirhandelsskik. Forslaget indebærer, at fondsmæglerselskaber fremover endvidere vil blive omfattet af dette forslags almindelige regel om god-skik. Herved skabes mulighed for udvikling af en ensartet retstilstand for finansielle virksomheder.

De gældende bestemmelser om god-skik stiller hver især krav om iagttagelse af henholdsvis god forsikringsvirksomhedspraksis, god pengeinstitutpraksis og god realkreditinstitutpraksis. I forslaget anvendes som samlebetegnelse »god praksis inden for virksomhedsområdet«. Med den foreslåede formulering er der ikke tiltænkt en ændring af den gældende retstilstand. Forsikringselskaber skal således fortsat drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretnings-skik og god praksis på forsikringsområdet. Tilsvarende gælder for de øvrige finansielle virksomheder. God-skik skal også iagttages, når den finansielle virksomhed driver accessorisk virksomhed.

Som noget nyt foreslås det, at kravet om iagttagelse af god-skik udstrækkes til også at finde anvendelse på finansielle holdingvirksomheder.

Finansielle holdingvirksomheders virksomhedsområde adskiller sig fra fondsmæglervirksomhed, forsikringsvirksomhed, pengeinstitutvirksomhed og realkreditvirksomhed.

Anvendelsen af god-skik reglen på finansielle holdingvirksomheder er foreslået for at undgå en omgåelse af reglerne ved, at en virksomhedsudøvelse i strid med god-skik kanaliseres ud i holdingvirksomheden i stedet for den finansielle virksomhed.

Kravet om iagttagelse af god-skik gælder ikke for dattervirksomheder, som ikke selv er finansielle virksomheder. Efter den gældende § 7 i lov om forsikringsvirksomhed er forsikringselskabers datterselskaber underlagt lovens bestemmelse om god-skik. Denne del af bestemmelsen foreslås ikke videreført.

Den foreslåede regel om iagttagelse af god-skik kan dog indirekte få betydning for dattervirksomheder, der ikke er finansielle virksomheder. En finansiel

virksomhed vil som modervirksomhed kunne få påbud om at indskærpe en praksis eller lignende over for sine dattervirksomheder for, at den finansielle virksomhed, dvs. modervirksomheden, selv kan anses for at iagttage kravet om god-skik.

Reglen om god-skik finder anvendelse på alle finansielle virksomheder, der udøver virksomhed her i landet. Dette gælder, hvad enten det sker gennem en dansk finansiel virksomhed eller gennem en filial etableret af en udenlandsk finansiel virksomhed fra såvel et andet EU/EØS-land som et tredjeland. Endvidere er reglen gældende for finansielle tjenesteydelser udbudt af en finansiel virksomhed fra et andet land. For så vidt angår EU/EØS-lande følger dette af de finansielle direktivers bestemmelser om »almene hensyn«, hvorefter værtslandet kan fastsætte betingelser for en udenlandsk finansiel virksomheds virksomhedsudøvelse, når dette er begrundet i almene hensyn, eksempelvis forbrugerbeskyttelse.

Den gældende tilsynslovgivnings regler om god-skik er udformet med bank- og sparekasseloven som forbillede. Forarbejderne til bank- og sparekasselovens regel om god-skik har derfor fortsat med de nødvendige tilpasninger generel betydning for forståelsen af den foreslåede bestemmelse.

Bank- og sparekasselovens regel om god-skik blev indsat ved lov nr. 199 af 2. april 1974. I bemærkningerne til bestemmelsen er det bl.a. anført (Folketings-tidende 1973-74, Tillæg A sp. 307-8):

»... I betragtning af bankernes og sparekassernes centrale rolle i samfundsökonomien som formidlere og fordelere af samfundets kapitalressourcer har man fundet det naturligt at underbygge den tillid, som pengeinstitutterne bør nyde, ved et udtrykkeligt krav om, at banker og sparekasser skal drives i overensstemmelse med redelig forretnings-skik og god bank- og sparekassepraksis. Det er i sagens natur ikke muligt at præcisere indholdet af disse normer, hvis indhold nødvendigvis må være underkastet en løbende tilpasning. Det bemærkes, at tilsynet med banker og sparekasser under den hidtidige lovgivning ud over at kontrollere, at pengeinstitutterne overholder lovforskrifterne, stede har anset sig for berettiget til at vurdere og forhandle med pengeinstitutterne, om disse har levet op til kravet om god og ordentlig forretnings-skik....«.

Endvidere blev det i forarbejderne til bestemmelsen anført (Folketingstidende 1976-77, Tillæg A 4100):

»... Ved den foreslåede ordning er det ikke tilsigtet at afskære domstolene fra at foretage samme indgående prøvelse af lovligheden af den omhandlede handle-måde som f.eks. i sager, der behandles efter reglerne i markedsføringsloven....«.